

La majoria més que absoluta de ciutadans que estem en contra de la invasió d'Irak hem de reconèixer-li al president del govern espanyol que sí, que té tota la raó quan es defensa una i altra volta de l'acusació que li fan d'assassí, un tant excessiva... Però de cap manera li podem guardar ja ni la més mínima pressumpció d'innocència en l'acusació que li fa el 90% dels ciutadans: ser còmplice, i còmplice amb coneixement de causa, de crims contra la humanitat, contra el poble d'Irak. Aquesta pressumpció d'innocència, els ciutadans li l'hauríem guardat molt cautament a Aznar si ell, conseqüent, també se l'hagués guardat com toca a Sadam, a través dels procediments democràtics que marca la ONU. La tipificació jurídica del delictes s'hauria ben bé d'estudiar, però és innegable que els ciutadans de tot el planeta vam contemplar per televisió de cap a cua la declaració de guerra il·legal i al marge de la ONU que Bush, Blair i Aznar van fer des de les Açores. Tots ho hem vist. És impossible, doncs, negar l'evidència del delictes. Que quede ben clar, doncs, per a la història: el president de l'Estat espanyol, José Maria Aznar, ha estat copatrocinador de la invasió d'Irak al marge de la legalitat internacional que marca la ONU. I això, en definitiva, es un crim. La complicitat amb l'unitarisme dels Estats Units és, doncs, una acció criminal. Però en tot cas, hem de ser una vegada més els ciutadans els qui li recordem als governants què és la democràcia: tot i ser evident el delictes, li regalarem la pressumpció d'innocència per tal que siguen els tribunals escaients els qui jutgen i demostren la seua culpabilitat en una sentència. Que així siga. Ara bé, molt em pense que Aznar està ara ple de por. I psicològicament provada està la violència que genera la por de la gent autoritària.